

[Ludvig Christensen.]

sig om saa vigtige Spørgsmaal som det, der er paa Dagsordenen, hører et eneste Ord til Forsvar for disse Interesser. De Herrer, som dels ved Afstemninger i deres Organisationer, dels med Navns Underskrift gennem fremsendte Skrivelser har protesteret imod Gennemførelsen af dette Lovforslag, hører man nu ikke mere et Ord fra. Jeg skal undlade at betegne det saaledes, som en saadan politisk Adfærd fortjener. Men jeg kunde tænke mig, at de Herrer ved de kommende Valg vil mærke, at man ikke mere i de Kredse i samme Grad betragter netop det konservative Folkeparti som det naturlige Talerør for de Erhvervsinteresser, som det konservative Folkeparti hidtil har taget Eneretten paa at repræsentere. Det er jo rigtigt, at det, som Gennemførelsen af dette Lovforslag betyder for Erhvervslivet, for Haandværkerorganisationerne, det er en Lovbeskyttelse af de daarligste Elementer i vort Samfund, af dem, der bryder ud af Rækkerne. De Arbejdsgivere, der bryder ud, unddrager sig de fælles Forpligtelser, de tidligere har paataget sig sammen med deres Fagfæller, de vil gennem denne Lovgivning skaffe sig en privilegeret Stilling. De fire Mænd, der mødte i Udvalget som Repræsentanter for 15 000 Landhaandværkere her i Landet, var klar over, at denne Lov er en Beskyttelseslov for de daarligste af deres Kammerater, og jeg er sikker paa, at Københavns Bagermestre, Fiskehandlere og mange andre Handelsforeninger i København og Købstæderne og ude omkring paa Landet har nøjagtig den samme rigtige Opfattelse: at denne Lovgivning er vendt mod Organisationernes Ret til at være og er til Fordel for dem, som bryder ud af Organisationerne.

Den ærede Ordfører foreholdt mig Grundloven og den Erhvervs- og Arbejdsfrihed, der er tilsikret i Grundloven. Jeg maa dertil sige, at der er jo saa meget i Grundloven, som maa forstaaes saadan, at det forudsætter en vis Ligelighed. Men naar man gennem en Lovgivning som denne faktisk berører de fattigste i vort Land enhver Mulighed for gennem deres Organisationer at værne deres Interesser til Fordel for f. Eks. Grevskabet Lindenberg — den samme tyske Lensgreve, som har været saa bekendt for at nedlægge Landsby efter Landsby i vort Land —, hvor man ved Hjælp af to danske Mænd, af hvilke den ene er en højt anset Rigsdagsmand, gennemfører Enkeltmandskontrakter med et Indhold, der ligger langt under det, som betales af organiserede Arbejdsgivere i det samme

Erhverv, og man saa ved, at i det Øjeblik denne Lov er vedtaget, er det ganske umuligt for Landarbejdernes Organisation at benytte den til Fordel og Forsvar for deres Medlemmers Interesser uden at udsætte sig for Fængselsstraf og kæmpemæssige Erstatninger med videre — saa er det for os det væsentlige. Der er jo ikke et Menneske her i Landet, endnu mindre i dette høje Ting, der for Alvor tror paa, at Baggrunden for dette Lovforslags Gennemførelse er Paaslaaernes Annoncer i „Social-Demokraten“. Nej, det er der ingen, der tror paa. Men enhver ved, at Hensigten med Lovforslaget er at beskytte de Arbejdsgivere, som ved Hjælp af uorganiseret Arbejdskraft vil skaffe sig den billigst mulige Arbejdskraft, faa de fattigste i vort Land til at arbejde for sig, saaledes at de uhindret kan fortsætte deres Bestræbelser til Skade for deres Stand, saafremt deres Stand er organiseret og har indgaaet Aftaler med modstaaende Organisationer. Det er Hovedhensigten med Lovforslaget, medens de Vildskud, der kan være i Byerne fra Fagforeningernes Side, meget vel kunde rammes gennem den nugældende Lovgivning. Og var den ikke tilstrækkelig, kunde man meget nemt have fundet en Bestemmelse, hvorved denne Form for Misbrug kunde være blevet ramt. Men det er slet ikke Hensigten. Nej, det, der skal værnes om og stadig tales om, er den enkeltes Erhvervsfrihed — ikke den enkelte Arbejders, uden for saa vidt han er uorganiseret, Strejkebryder; men Hovedsagen er Beskyttelsen af den enkelte Arbejdsgivers Ret til at underbyde, misbyde Arbejderbefolkningen — hvis han faar nogen til at gaa med til de Lønvilkaar — i Virkeligheden i Strid med de almindelige Samfundsinteresser, der bør varetages.

Den ærede Ordfører talte om menneskelige Følelser. Jeg kunde ønske at spørge den ærede Ordfører, om han ogsaa er af den Opfattelse, at det er menneskelige Følelser, der dikterer det, der sker paa Grevskabet Lindenberg, hvor man ganske bevidst trykker de paagældende Landarbejdere ned paa Levevilkaar, der ligger langt, langt under det, der bydes Landarbejdere, som arbejder under de organisationsmæssige Vilkaar, og hvor man kun med denne Lov i Haanden vil være i Stand dertil. Det er vel ogsaa^{en} af Grundene til, at den skal gennemføres, at man vil forhindre de paagældendes Organisation. Jeg vil gerne vide, om den ærede Ordfører nærer lige saa venlige Følelser overfor de fattige Landarbejdere paa Lindenberg Gods som overfor de Paaslaaere, det ærede Medlem talte om før.